

казалъ ся отъ да дѣйствова противъ народътъ. Понеже хлѣбътъ билъ скъпъ, то гладния народъ правилъ голѣми безпорядѣци предъ хлѣбарниците, и солдатитъ постоянно оставали неутрални, като пренебрегвали приказанията и угрозитъ на началницитъ си. Придворната аристократическа партия не ся отказвала отъ надѣждитъ си, т. е. да отправи националното събрание по пѣттътъ на добродѣтелята и лѣгалността, тя убѣдила кралътъ да направи още единъ енергически опитъ. Рѣшено било: — да повикатъ изъ провинциитъ нѣколко нови полка, които още не сж успѣли да станатъ послѣдователи на философскитъ школи; главнокомандующъ да назначатъ стария маршалъ Броли, на когото подвигитъ въ време на седмогодишната война, трѣбвали да напълнятъ сърдцата на солдатитъ съ похвални чувства, несъвмѣстни, съ философията; да уволнѣтъ отъ служба Неккера за любовта му къмъ популярностъ; да съставятъ министерство изъ строго консервативни елементи, и тогава да поговорѣтъ по внушително съ версалското събрание и съ парижскитъ демагози.

Всичко това било изпълнено, съ исключение на послѣдната статия: да поговорѣтъ по внушително не имъ са удало нито въ Версаль, нито въ Парижъ, защото парижанитъ щомъ узнали (на 12 юлій) за отставката на Неккера и на другитъ трима министри тѣ на сжщия часъ сами захванали разговоритъ; въ сжщия день хиляди занаетчиѣ разграбили нѣколко дюкена съ пушки и изгорили митничнитъ кѣщи